

K·MEO

SERGI SABRIÀ, EL BO

El viceconseller es declara molt innocent de tot el merder sobre Maragall

No sabia res. No sóc responsable ni corresponsable de res. No sóc culpable, ni me'n sento. Jo sóc bo. Ara, els altres són uns fills de puta. Alguna pregunta més?

Jo vaig arribar a la política per servir a Déu, a vostès i a Esquerra Republicana de Catalunya. De petit feia les menges familiars sota un sant sopar i l'avi Macià i abans d'anar a dormir la mare ens llegia la Humanitat (el diari). Mirin si ve de lluny la vocació.

La meua vida ha estat un seguit d'eleccions –totes guanyades– i de càrrecs que he anat deixant a mig fer perquè la responsabilitat m'obligava a acceptar noves obligacions cada vegada més importants i delicades. Ja ho veuen, sempre al servei de servir. Serà coincidència però el meu camí vital s'assembla molt al de Sant Sabrià, (del que només em separen un parell de

lletres) bisbe de Cartago, que morí màrtir durant la persecució de Valerià. El meu perseguidor, ha estat en Jonqueras, cristià també (ho reconec) però no pas bisbe, qui m'ha fet màrtir. El mossèn Jonqueras ja em va obligar, fa un parell de mesos, a anunciar que em deslligaria de la política activa i tornaria al poble, Palafrugell, amb un urbanisme tan engrescador com la mateixa independència de Catalunya però el cas dels cartells advertint que Barcelona no podia estar sota l'Alzheimer maragallista m'ha obligat a avançar la meua retirada. Entre nosaltres, en Jonqueras de capellà no en té res, o com a màxim la ràbia.

L'anunci de que els maleïts cartells van sortir d'Esquerra m'ha agafat amb el pas canviat. Fa temps que ho sabíem, però com a bona

organització política callàvem com uns putes fins que un diari s'ha posat a investigar i ha deixat al partit més net de totes les Espanyes, com un porc. També sabem, els homes de confiança del partit, que aquesta no és la primera vegada que utilitzem la publicitat de bandera falsa. OK però una cosa és pecar i l'altra que t'ho tirin en cara.

Per això em vaig empenyar i per això potser vaig estar una mica antipàtic en la roda de premsa anunciant la meua retirada, però tothom comprendrà que saber-se virginal dóna molta força i jo m'hi sento i m'ho crec, que encara és més difícil i exigeix molta força de voluntat. Au, a reveure!

GARSA PROSTÀTICA

UNA PASSA CADA DIA

El PP troba un nou punt de connexió amb VOX

Cada dia se senten més forts i com més forts, més animals. Aquesta és l'evolució de la dreta mundial. Estabornir, pas a pas, al personal amb missatges demencials fins deixar-los anestesiats i aprofitar el moment per actuar.

Fins no fa gaire, de fet fins que no ho van necessitar, el PP mantenia una discreta discrepància amb VOX. Res que no podés superar-se quan convingués i segons el PP, ara convé. La darrera simbiosi dretana s'ha consumat arran l'arribada il·legal d'immigrants. Miguel Tellado, un pròcer del PP, ha decidit que ja és hora d'alertar a l'Armada Espanyola (tres vaixells que fan aigües i dos submarins que suren) perquè surtin a defensar les costes nacionals contra els "cayucos" carregats de misèria i desgràcies. El pare putatiu de la idea és l'Abascal l'atleta i polític que ja recomanava-ordenava amb el seu acadèmic lèxic evitar l'arribada dels

"invasors que assalten el nostre país".

Ambdues propostes tenen dues lectures diferents. Una la parodia. Imaginar a l'armada navegant ja costa, ara imagineu defensant qualsevol cosa. Havent de llençar armes intimidatòries contra les barcasses sense enfonsar a la fragata amiga, arrossegant un "cayuco" cap a casa seva per aparcar finalment a les Rambles de Màlaga, o volent salvar (de bona fe) als immigrants caiguts a l'aigua amb salvavides desinflatats. L'altra lectura que no pertany a l'armada sinó a Vox i PP és més dramàtica. L'enèsima prova de la farsa que hi ha darrera la frase de "salvar a Espanya". Per les dues formacions el que "mola" és la força, encara que només sigui per sentir-se important alguna vegada.

Molt diplomàtica la mesura d'utilitzar l'armada no ho és però té la virtut de reflectir perfectament la mentalitat dels seus promotors. I aleshores, posats a ser destralers, nosaltres proposem que treballin també els enginyers de l'exèrcit de terra i que facin una nova línia Maginot al llarg de la costa espanyola (la cantàbrica potser no cal) amb un búnquer cada tres-cents metres per poder disparar amb més comoditat a les barcasses i que, de nit, serveixin com a bars típics per acollir turistes amb molt d'alcohol, molta música espanyola i com a final de festa, ja entrada la matinada, amb un torn de ruleta russa. La bogeria està servida.